

У тренутку док почињем овај текст није јасно да ли ће наш главни преговарач и српски министар за Косово и Метохију бити пуштени да уђу на Космет, или ће, пак, бити враћени са граничног прелаза, а можда и ухапшени у складу са претњама косовског „министра полиције“. То је приштински одговор на последњу одмерену декларацију српске скупштине, декларацију која је, упркос неким мањкавостима, знатно боља од председничког скупштинског говора – а који је, опет, био знатно бољи од политике која се према Косову последњих година води. (И немојмо нипошто ту политику, чак ни у шали, називати „гандијевском“. Ганди се одлучно и по цену сопственог живота борио за своју земљу и против колонијалног окупатора, и на крају победио.)

Независно од века и годишњег доба, Косово је за Србе увек нека врста лакмуса, тачније, снега у којем сваки враг, сваки лидер и свака политика увек покаже своје право лице и остави свој траг. Па је тако било и са актуелном политиком „Косово и Европа“, која је, наводно, по некој вратоломној политичкој дијалектици, требала да одлучно брани територијални интегритет на Косову и истовремено бескомпромисно напредује ка чланству у Европској унији. И што се више та политика показивала бесмисленом и немогућом, толико је власт на њој више и апсурдније инсистирала, мазохистички покушавајући при том да гради најбоље могуће односе управо са свима онима који су у отимању Косова и подршци његовој независности били најватренији и набруталнији.

„Па, добро, шта да се ради? Слаби смо и мали, војска нам је растурена. Ратовати не можемо, све и када бисмо хтели.“ (Слажем се са већином констатација, али ми је увек мало дегутантно када се на тај аргумент позивају они који су за описано стање „најзаслужнији“, тј. најодговорнији.)

Али ако ме заиста питате – ево пар могућности. Званично затражимо потпуну примену резолуције 1244. и апсолутну статусну неутралност Кфора и Еулекса. Разговарајмо на највишем нивоу са сталним чланицама Савета безбедности (плус Немачка, а о Хрватској да и не говоримо) које признају независност Косова и предочимо им да Србија искрено жели најбоље могуће односе са њима, али напосто не може толерисати њихову

активну подршку косовској независности. И одмах, али одмах, зауставимо причу о Европи без алтернативе. Делом зато што то заиста више није тако сјајна алтернатива, а делом зато да нас се тим чланством, односно кандидатуром не би могло и даље овако бесрамно уцењивати. Суспендујмо, по земљу, ионако веома неповољан Споразум о стабилизацији и придруживању, зауставимо погубну „либерализацију“ и економску политику која се, под различитим владама, практично без прекида води последњих једанаест година, а која нас доводи у положај економске колоније запада и која је по привреду имала последице горе од санкција и бомбардовања. Прекинемо наркоманску зависност од ММФ-а и Светске банке. Окренимо се конкретним билатералним споразумима са традиционалним политичким и економским партнерима, укључујући и поједине земље ЕУ. Саопшtimo да ће Србија да преиспита и замрзне односе са оним земљама за које се испостави да су њихови дипломатски представници на Косову подржавали и охрабривали последње једностране акције Приштине.

Ни једна од ових мера није никакав „рат“, али јесте јасан знак да вам је озбиљно стало до свог територијалног интегритета и да сте спремни да се за њега озбиљно заложите. У противном, немојмо да се фолирамо и даље „кувамо жабу“ звану српско јавно мњење. Хајде да лепо учинимо оно што нам ЛДП, и домаћи медији на челу са Б92 предлажу сво време.

И само да подсетим на оно што сам на овим страницама већ говорио, али није имао ко да чује. Кина аутоматски прекида односе са свим земљама које признају Тајван. А ако вам славодобитно кажу како „Србија није Кина“, слободно одговорите да, веровали или не, ни Косово није никакав Тајван, односно да „какав су они Тајван, таква смо и ми Кина“.

Зашто сада подсећам на ово и чему то „враћање у прошлост“, уместо да се окренемо сарадњи и заједничкој европској будућности? Па зато што имам утисак да, помало парадоксално, ове речи, иако у потпуном раскораку са актуелним током српске политике и атмосфером коју производе српски медији, данас заправо делују још уверљивије него онда. Онда ми се могло спочитати да је у путању подилажење јавности, дување у тикву ДСС-а, опструирање светле евро-будућности, стотина хиљада нових радних места и бољег живота који нас чека иза угла, само ако малчице „олабавимо“ ту причу око Косова. И, ето, олабавили смо. Вратили амбасадоре у земље које су признале Косово, „изолавали разлике“ и „сложили се да се не слажемо“ са својим западним пријатељима, потписали смо „стратешко партнерство“ са Француском, прихватили „статусно неутрални“ Еулекс, заједничку резолуцију са Бриселом и „преговоре о животним питањима са Приштином“. И шта смо добили заузврат? Само нове уцене и сталну претњу „Олујом“ на северу сваки пут када не будемо довољно „кооперативни“.

Олуја са Косова

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 02 август 2011 12:44

Узгред речено, већину поменутих мера је требало предузети одмах након што је Приштина једногласно прогласила независност 2008. године. Али тада није било „политичке воље“, односно жеље код једног и храбрости код другог главног актера. Рат ни тада није предлагао нико. Али су – тадашњи – Томислав Николић и Ивица Дачић помињали понешто од онога што је овде наведено. (На страну што су у међувремену на то обојица заборавили и вероватно не воле да их се много на ту „мрачну прошлост“ подсећа.)

Наравно да у овоме што говорим има одређеног ризика. Али, као што смо видели, има га и у сталном повлачењу и попуштању. И не само ризика, него потпуне извесности да ће вам на сваком кораку тражити све више и више и гурати вас све ниже и све дубље. Уосталом, капитулација је увек најлакши начин да се спасете од напора и неизвесности које доноси борба – баш као што је и смрт најсигурнији лек од тегоба и мука живота.

Али поента је да је тада учињено нешто, или већина од овога наведеног можда данас не бисмо били суочени са оволиким притиском и овим понижењима. Можда би нас неко уважио и можда бисмо данас били у бољој позицији него што јесмо, и то не само поводом Косова него чак и по питању фамозних „евроинтеграција“. А и када су Руси и њихова подршка у питању знали бисмо коначно на чему смо. У сваком случају, сигурно је да би нас сви, и пријатељи и непријатељи, много више поштовали уколико бисмо ми показали да поштујемо себе.